

§ 27, stk. 4, 1. pkt., affattes således:

„Efter andragende fra erhvervskommunens kommunalbestyrelse kan indenrigsministeren for et tidsrum, der ikke kan udstrækkes ud over vedkommende kommunalbestyrelses valgperiode, nedsætte den i § 19, stk. 1, under nr. 2) omhandlede indtægtsgrænse med indtil 35 pct.“

I § 28, stk. 1, 1. pkt., tilføjes efter ordet „erhvervsskattepligtige“: „hvis skattepligtige indkomst til staten udgør 9 000 kr. og derover,“.

§ 2.

Denne lov finder første gang anvendelse ved beskatningen for skatteåret 1949—50.

Bemærkninger til lovforslaget

De senere års stigende prisniveau har givet spørgsmålet om en revision af de i kommuneskatteloven fastsatte indtægtsgrænser, som er afgørende for erhvervsbeskatningen, en sådan aktualitet, at det — uanset muligheden af, at der som resultat af skattekommissionens arbejde i en nærmere fremtid vil kunne fremsættes forslag til en helt ny kommuneskatlov — efter indenrigsministeriets opfattelse er velbegrundet allerede nu at søge gennemført en vis forhøjelse af indtægtsgrænserne.

Under første behandling i folketinget af et i marts 1948 fremsat privat lovforslag, der gik ud på ophævelse af afsnittene III og IV om erhvervsskat i kommuneskatteloven af 1937, udtalte indenrigsministeren sig imod dette forslag, men fandt, at der kunne være grund til, at forslaget blev behandlet i et udvalg, og antydede — med alt muligt forbehold — at han kunne tænke sig, at overvejelserne af spørgsmålet kunne munde ud i et forslag om, at grænsen for den erhvervsskattepligtige indkomst blev forhøjet fra 2 000 kr. til 3 000 kr., og at grænsen for den statsskattepligtige indkomst, der er en betingelse for erhvervsskattepligt, fik en lignende forhøjelse, evt. således, at man lod den falde sammen med sygekassegrænsen.

Det udvalg, der blev nedsat til behandling af forslaget, nåede ikke at afslutte sit arbejde inden rigsdagssamlingens slutning, men foranstående lovforslag er udarbejdet på grundlag af de angivne retningslinier. Med hensyn til baggrunden for lovforslaget bemærkes iøvrigt følgende:

Begrundelsen for indtægtsgrænserne ved erhvervsbeskatning må i det væsentlige søges dels i hensynet til at sikre opholdskommunen en fortrinsret til skatteindtægten fra de mindre skatteydere, idet de udgifter, disse skatteydere pådrager opholdskommunen, som regel er forholdsvis store i sammenligning med den skat, kommunen kan påligne dem, dels i hensynet til at undgå et talmæssigt betydeligt antal erhvervsskattesager, der beløbsmæssigt ville indbringe kommunen forholdsvis lidt.

Ifølge det af indenrigsministeren under 24. november 1933 fremsatte forslag til lov vedrørende personlig skat til kommunen bortfaldt forpligtelsen til at svare skat til erhvervskommunen, for så vidt vedkommende skatteyder i opholdskommunen for det pågældende skatteår var ansat til statskat af en indkomst på under 5 000 kr.

Af hensyn navnlig til en række mindre købstadkommuners interesser blev denne grænse under lovforslagets behandling på rigsdagen nedsat med 2 000 kr. (i hovedstadskommunerne dog kun med 1 000 kr.), og i den skikkelse, hvori lovforslaget blev vedtaget som lov nr. 28 af 18. februar 1937, var erhvervsskattepligten betinget af, at skatteyderen i erhvervskommunen havde haft en indtægt af mindst 1 000 kr. i det til grund for skatteansættelsen liggende regnskabsår, samt af, at han for det pågældende skatteår var ansat til indkomstskat til staten af et beløb på mindst 3 000 kr. (hvis erhvervskommunen var København, Frederiksberg eller Gentofte kommuner mindst